

Naty Badea

Rămâi cu bine!
Rămâi cu mine!

„NIMIC NU E CERTITUDINE PÂNĂ NU DEVINE AMINTIRE!”

- roman -

Toscana. În prezent.

Dimineața de primăvară se juca feciorelnic prin perdelele casei colorate de pe deal, care aştepta lumina zilei cu ferestrele larg deschise. Clara ieși în soarele bland al Toscanei, desculță și cu părul răvășit de somn. Privi dealurile povârnite unele peste altele și intui, nu foarte departe, larma orașului nărăvaș pe care îl iubise dintotdeauna. Florența se trezea și își întindea molatic, ca și ea, visele, sub cerul aproape perfect. Întotdeauna preferase acest oraș, pentru că era efervescent ca o șampanie rafinată, deschisă mereu la timp, și, în plus, avea un șarm aparte, exact ca ea... Hotărâse de mult să lase în urmă Bucureștiul gălăgios și excesiv și să se mute în Toscana, aproape de Florența, atunci când se va retrage la pensie. Găsise acum câțiva ani căsuța aceasta colorată, cu o mică grădină în spate, discretă și elegantă precum bătrânețea sa. Undeva, între dealurile Toscanei, își petreceea zilele după cum își dorise, la o aruncătură de băt de orașul-muzeu, somptuos și măret.

În zilele când Tânja după tăceri, stătea cu orele pe prispă, în linștea subtilă a unei odihne binemeritate și scria... Sau mergea adesea să călărească la vecinii săi. Era familia Incisa della Rochetta, o familie cu tradiție, instărită, niște oameni deosebiți. Dețineau câțiva cai de rasă și o podgorie care se întindea cât vedeați cu ochii. Aveau soiuri de vin din cele mai variate, de care ea nici nu auzise până să ajungă în această regiune. Bolgheri Sassicaia era un vin exclusivist, foarte deosebit, pe care Luigi și Marcella Incisa della Rochetta îl

produceau cu tradiție pe dealurile Toscanei. O cunoșceră pe Clara când se mutase în casa mică și cochetă de pe deal și o adoptaseră îndată, pentru că împărtășeau cu ea discuții elevate despre poezie și viață, despre filme și literatură, într-o italiană impecabilă pe care o apreciau de la o „straniera” ca ea. Serile erau minunate și liniștite aici, însotite mereu de prieteni, cine în stil mediteranean și întotdeauna un pahar cu vin roșu savurat în limba italiană...

Uneori, Clara pleca în zori spre marele oraș. Îi plăcea să vadă cum se trezea la viață Florența și cum începea furnicarul interminabil al locuinților și al turiștilor fascinați de marea doamnă a orașelor italiene. Lua micul dejun întotdeauna la același bar cochet de lângă Palazzo Vecchio, cu cappuccino și croasant, apoi hoinărea printre operele de artă, pe Ponte Vecchio sau prin grădinile Boboli. Și iarăși scria. Nu se sătura de aerul acela medieval și regesc. Visase mereu să îmbătrânească aşa...

Azi, însă, era ziua cea mare. Nu avea timp de pierdut... Privi în grabă cele **ȘAPTE** confirmări de primire. Invitațiile ajunseră la destinație. Dar, oare, vor veni? Vor fi aici diseară la cină? Alungă îndoielile bombânitoare din minte și privi mai departe orizontul. Ochii ei de smarald mai pierduseră din prospețimea de altădată, dar își păstraseră profunzimea inocentă. Clara fusese dintotdeauna o femeie frumoasă, și era chiar și acum când ridurile fine îi aduceau aminte că timpul nu e decât o valoare bucuroasă a vieții. Zâmbetul îi râdea și la această vîrstă, după atâta viață...

Sfărâitul expresorului o fură din visare. Cafeaua era gata. Trebuia să se grăbească, să

Rămâi cu bine! Rămâi cu mine!

rezolve tot ce avea de făcut. Seară, la ora 8, invitații ar fi trebuit să sosească. Luă cana aburindă și se așeză pe terasa scăldată în soarele leneș al lunii aprilie. Deschise laptopul în grabă. Întreg facebook-ul și ziarele zornăiau zgomotos rezultatul alegerilor din România. Citi curioasă una dintre știri și căută cu nerăbdare pe ecran, cu degetul arătător, numele lui... pierduse alegerile... Pe el nu-l mai văzuse niciodată de atunci... cu mulți, mulți ani în urmă. Fusese mirată când îi descoperise, acum, din întâmplare, numele pe liste electorale. Privi cu melancolia puțin crăpată pe la colțuri poza în care îi regăsea trăsăturile de neconfundat. Dar și cu mirare. Când și cum ajunsese el în politică?! Pentru ea, EL era...

... BANCHERUL

— Alo, Clara? Mihai Slavu sunt, de la Președinție. Îți mai aduci aminte de mine?

— Da. Bună, Mihai! Sigur că-mi aduc aminte de tine.

— Ce faci vara asta?

— Nimic deosebit. Știi că am intrat deja la facultate fără examen datorită premiilor mele naționale. Așa că, în vara asta, mă relaxez puțin până în toamnă, când încep cursurile la Universitate.

— Felicitări! Tocmai că știam asta, voi am să te întreb dacă ai timp și ai vrea să traduci corespondența Președintelui cu o comunitate religioasă din Italia?

Clara rămase câteva momente pe gânduri, mai mult de surprindere amestecată cu bucurie năvalnică.

— Când trebuie să vin?

Clara fusese o fetiță singuratică și aşa-numită „tocilară”. Pentru ea, totul trebuia să fie la superlativ, măcar să tindă spre perfecțiune, dacă nu cumva să fie desăvârșit, de fiecare dată. Detesta lucrurile făcute de măntuială și nu-i înțelegea niciodată pe cei care nu duceau la bun sfârșit ce aveau de făcut. La liceu intrase prima, cu notă aproape maximă. Era un liceu cu predare în limba italiană, fără prea multe pretenții la vremea aceea, doar de câțiva ani devenit din liceu industrial unul teoretic, de italiană. Nu era cunoscut în marele peisaj al liceelor de fițe, dar era aproape de casă și Clara considera că dacă vrei, poți învăța și face performanță la orice școală. Deși în vara imediat următoare admiterii la liceu suferise un grav accident de circulație, totuși, la 15 septembrie, își dorise mult să fie la școală alături de colegii ei. Își revenise în mod miraculos și, chiar dacă trebuia să aibă mare grija de sănătatea sa, putuse totuși să urmeze cursurile încă de la bun început, alături de ceilalți copii. Nimerise o dirigintă de limbă latină, o profesoară exigentă fiind de notorietate faptul că desfînța clase, lăsând repetenți chiar jumătate dintre elevi. „Dacă învățați exact cum vă spun eu, nu veți avea nicio problemă”, le spusesese profesoara la prima oră de latină, iar Clara se gândise: „Atât de simplu? Floare la ureche. Voi învăța exact aşa cum știu, din greu și fără să mă abat de la ce ne spune profesoara!”. Mersese la olimpiada de latină în clasa a-IX-a, inițial, ca să-i facă pe plac profesoarei, de care deja nu-i mai era teamă, ba chiar se înfiripa o ușoară simpatie de ambele părți. Când luase locul I la faza pe municipiu, Clara și-a dat seama că nu mai

Rămâi cu bine! Rămâi cu mine!

avea cum să rămână corigentă și că trebuia să se concentreze în lupta cu cei mai buni. Brașovul fusese orașul care găzduise în acel an olimpiada de limba latină și care îi purtase noroc pentru că s-a întors acasă cu premiul I pe țară. Un loc I neașteptat care a motivat-o să facă din limba latină o performanță în sine. În plus, liceul pe care îl frecventa, dintr-unul de cartier, ajunse brusc în elita liceelor cu tradiție în premiile naționale. La vremea aceea, Președinția României oferea câștigătorilor locurilor I la toate concursurile naționale câte o excursie în străinătate, așa că, la 14 ani, prima ieșire din țară fusese în America, la New York, Detroit, Washington și Niagara. Văzuse faimoasele Turnuri Gemene de la New York cu ochii ei, ba, mai mult, urcase până la ultimul etaj și admirase priveliștea unică. Unică rămăsese și experiența în sine, după atentatele de la 11 septembrie, care avuseseră loc după și care măturaseră cele două clădiri gigant. Urmaseră multe alte excursii, câte una în fiecare an în jurul Europei sau în Franța, la Paris. În clasa a XII-a Clara hotărâse să diversifice, astfel că participase la concursul național de italiană. Și luase locul I pe țară fără să clipească. Așa că, telefonul lui Mihai de la Președinție nu o surprinsese prea mult, pentru că el era cel care se ocupa de olimpici și de excursiile oferite cadou, îl cunoștea de patru ani și, desigur, el îi știa tot parcursul performanțelor. Bineînțeles că se simțea flatăță, curioasă și emoționată de experiența de a traduce corespondența oficială a Președintelui.

Palatul Cotroceni se înălța respectuos dincolo de gardurile înalte, care nu te lăsau să vezi înăuntru. Clara ajunse la intrarea de la Leu cu 10

minute înainte de ora stabilită. Nu îi plăcea să întârzie. Era un semn de neseriozitate să nu ajungi la timp și, pentru ea, rigoarea era esențială. Intră sfioasă și, în timp ce ușile masive se deschideau, zări aparatele acelea ca la aeroport, care acum îi ofereau ei accesul spre o experiență inedită. De cealaltă parte, o aștepta Mihai, un băiat Tânăr și deșirat, genul slab și filiform, căruia i se ctea bunătatea înăscută în priviri.

— Bună, Clara! Totul ok?

— Da. Puțin emoționată, răspunse fata îmbujorată.

— Va fi totul în regulă. Nu trebuie să faci decât ceea ce ai dovedit că știi atât de bine!

O conduse pe coridoarele lungi și somptuoase ale Palatului Cotroceni. Picioarele i se afundau în mocheta groasă și moale, iar emoțiile îi cotropiseră sufletul. Oare se va descurca? Va face față? Copleșită de trăiri amestecate, Clara păși în anticamera Consilierului. Secretara o scană cu dibăcia unei asistente de nivel înalt, care văzuse multe la viața ei și îi spuse scurt:

— Poți intra!

În momentele respective, parcă simțea greutatea acelei uși capitonate chiar în inima ei. Consilierul se ridică de la biroul de lemn masiv și veni să o întâmpine.

— Bună! Bine ai venit!

Era un bărbat nu foarte înalt, cu părul dat pe spate, ușor grizonant, masiv, nu atât prin greutate, cât prin statura impunătoare și funcția înaltă: Consilier Prezidențial.

— Bună ziua! și Clara rămase fără glas.

Rămâi cu bine! Rămâi cu mine!

Speră ca măcar atunci să reușească să supraviețuiască situației cu brio.

— Clara Stănescu!

— Radu Matei! Îți-a spus Mihai de ce te-am rugat să vii?

— Da. Așa, în mare...

Consilierul o privi din cap până în picioare, amuzat. Era o adolescentă îmbrăcată simplu, fără mari pretenții de stil, dar curățenia ei interioară se vedea imediat în gesturile stângace și în privirea lîmpede. Mai ales, pentru un om experimentat cum era el. Lumina aparte din ochii ei îi spunea omului de stat că aceasta va fi o întâlnire interesantă.

— Domnul Președinte va merge în toamnă la Venetia și Padova într-o vizită oficială, la invitația Comunității Sant' Egidio, la reuniunea anuală a tuturor șefilor cultelor religioase din întreaga lume. Tu trebuie să traduci corespondența noastră cu reprezentanții acestei Comunități, pentru buna organizare a vizitei din toamnă. Ce spui?

Clara înghițî cu greu, încercă să nu se gândească la încărcătura informației și se îmbărbătă că, până la urmă, era o experiență inedită, pe care nu avea cum s-o rateze pentru nimic în lume.

— Sigur. Traduc tot ce trebuie...

— Așa vom face. Te chemăm noi când va sosi prima scrisoare.

— Mulțumesc! răspunse aproape șoptit Clara.

— Noi îți mulțumim. Știi, nu prea sunt fonduri să te plătim în vreun fel, dar îți promit că vom face cumva să ne revansăm față de tine.

— Sigur! Nicio problemă, domnule Consilier!

Clara aproape pluti până la autobuz.... Ce va spune mama ei când va auzi... Coborî exact în față

băncii, unde mama Clarei colabora la revista unei fundații culturale cunoscute. Fata nu mai avea răbdare să-i dea vestea seara, acasă. Nu venea des aici, dar acum simțea că e un moment important în viața ei. Împinse cu entuziasm ușile batante ale băncii și dădu buzna pe scările de marmură care duceau la birouri. Aproape alerga. Însă, fără să-și dea măcar seama, nimeri în brațele unui Tânăr înalt, slab, cu fruntea lată și tâmpalele dezgolite, străjuite de o pereche de ochelari.

— Îmi cer scuze, se bâlbâi fata.

Tânărul zâmbi puțin încurcat, dar deloc deranjat...

— Nu face nimic. Unde mergeți aşa, în grabă?

— Îmi vizitez mama, lucrează aici...

Se uită lung la ea...

— Mama ta... Doamna Stănescu... Da, gata, știu... Am auzit multe despre tine...

Fata roși discret, mai murmură un „scuză-mă” și porni spre biroul mamei sale...

În zilele următoare, Clara nu se gândi prea mult la „incidentul” de la bancă, dar îi rămăsese, undeva, în suflet, bărbatul acela elegant. La câteva zile distanță, primi un telefon:

— Alo. Bună ziua! Aș putea vorbi cu Clara?

— Eu sunt!

— Sunt Costin. Costin Văleanu. Ai dat peste mine la bancă în ziua când ți-ai vizitat mama. Ai dat la propriu... Înțelegi tu...

Clara surâse amuzată. Auzise de el, dar nu-l cunoscuse niciodată personal. Nu-i venea să credă că era el. Costin Văleanu, copilul minune al domeniului bancar din acele vremuri, avea 28 de ani și era asistentul personal și consilierul financiar de

Rămâi cu bine! Rămâi cu mine!

bază al președintelui celei mai mari bănci din România de atunci. Era o mică vedetă în domeniul său...

— Îmi pare rău.... chicoti ea...

— Mie nu... De aceea, uite, aş vrea să te invit la o cafea.

Clara rămase un moment pe gânduri. Nu avusesese multe întâlniri la viața ei și nici nu știa dacă era pregătită pentru aşa ceva. Însă, nici nu se putea baricada în casă pentru tot restul vieții. Își aducea aminte de privirea lui pătrunzătoare, care o tulburase și nu putea nega că nu-i plăcuse. Așa că, își luă inima în dinți, un ton jucăuș și artificial relaxat și zise:

— Sigur! Când?

Clara nu-și bătu prea mult capul pentru întâlnirea cu Tânărul bancher. Cel puțin, nu cu îmbrăcămintea. Nu avea multe haine, însă știa măcar să le aranjeze cu gust. Își compuse o ținută simplă și coborî în aerul proaspăt al serii. Rochia smarald îi punea ochii în evidență și îi dădea aerul cuminte care i se potrivea cel mai bine. Părul scurt, tuns băiețește, îi sublinia fața ovală și fragedă. La scara blocului de la periferie, unde locuia, Costin o aștepta rezemat de limuzina de lux cu care venise să o ia. Însă, Clara fu mai degrabă impresionată de Costin. Avea o atitudine relaxată, foarte sigur pe el, ca și cum nimic nu l-ar fi putut destabiliza.

Seară o petrecuseră în compania prietenilor lui și ea înțelesе că anturajul era foarte important pentru el și, mai ales, format numai din angajați ai băncii, care-i erau și prieteni. Era ceva în relațiile dintre ei care o intrigă. Toți cei din jurul său depindeau într-un fel sau altul de el și, de aceea,